

Malovaná 2008

aneb

...barvičky jak malované...

Malovaná

3.10. - 5.10.

Ahoj všichni,

Tak už máme zase výpravu za dveřmi (už příští víkend) a jelikož noci už asi budou chladné, bude třeba zařídit nějaký domeček, kam bychom na noc hlavu složili.

Proto prosím všechny, kteří se chystají vyjet do přírody vymalované podzimem, večer si třeba zahrát Aktivitu, a vůbec se trochu pohnout, aby mi dali co nejdříve vědět, že pojedou.

Další upřesnění dodám během týdne. Jediné, co zatím vím, že tentokrát pojedeme celou dobu po svých (tedy pokud nebudou padat pionýři ☺) Těším se na vás, ahoj Jnk.

Máme tu pátek a k tomu čas srazu. Jsme tu všichni: Dig, Janka a Viktor. Proč tak málo? Tož tak. Jana odřekla pro zimu, Jafa se fláká někde v teplých krajích, Tomáš je v práci, Dušan někde předcvičuje, na Katku je zima, a Hanka odřekla pár hodin před srazem. Udolala ji práce v zaměstnání. A nám se nedaří odjet. Kromě jiných peripetií Viktor zjistil, že stojí na ráfku. Jo, to jsme úplně přesně potřebovali. Dig

Je to trochu nepřesné. Třeba já jsem nestál na ráfku ale na pantoflích. Na ráfku stálo moje kolo. Tedy kolo mého bicyklu. A jak to už tak bývá, tak samozřejmě zadní. Vkt.

Zatímco Viktor přezouvá, já se snažím přesvědčit ostatní techniku aby aspoň přibližně fungovala. Dig.

Já jsem v té době už byl bohužel mimo Prahu a měl jsem doopravdy cestovní víkend. V pátek jsem totiž jel do Přerova a v sobotu zpátky, abych se připojil ke zbytku výpravy. Proto mé zápisky naleznete až od sobotního večera. Na tuhle výpravu jsem se moc těšil a mizelo mne, že jsem se do zbarveného podzimu přidat až v sobotu.

Plí

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	2276	0	0	17 - 12

Konečně odjezd. Je 19 hodin, 7 minut. Zpoždění je jen půl hodiny.

Dig.

Odjezd byl nezvykle až neuvěřitelně pohodový. Po dloooooouhé době jsme neměli jet vlakem, takže jsme nemuseli tak pospíchat. Ta půlhodina byla myslím v normě. Takhle když jezdily České dráhy... Vkt.

Cíl dnešního přejezdu je v Milovicích, kde se Jance povedlo sehnat ubytovnu. Protože to není daleko, pojedeme po svých. Je zima. Míříme na severovýchodní výjezdovou. To je ta přes Radonice do Záp. Dig.

Východní? A která je ta, která vede přes Dubeček?

Vkt.

Kromě toho je tma. Jede se nějak ne úplně dobře. Navíc má Janka nějaké potíže s energií.

Dig.

Je to celkem bída, po týdnu v práci toho mám tak akorát plné kecky. Na druhou stranu jsem ráda, že pojedeme zase jednou z Prahy po svých. Jen jsem si nějak myslela, že mi to pojede líp a taky není úplně teplo. Naštěstí jsme vybaveni rúžovkou v termosce.

Jnk.

Docela často zastavujeme a doplňujeme. Teplé tekutiny z termosky a mlsky. Nejedeme moc rychle. Projeli jsme Brandýs a zapadli do tmy.

Dig.

Ještě předtím, v Brandýsem, jsem se stačil leknout vlastního stínu. To když jsem projížděl kolem lampy a můj stín se mi najednou mihl vlevo. Fuj. Myslel jsem si, že to je nějaký pes.

Vkt.

Během jízdy nám hraje moje palubní hrajítko a blikají výstrahy. Nebýt té zimy, jelo by se dobře.

Dig.

Jsem asi divnej, ale mě se dobře jelo. A když jsem si ve Svémyslicích ještě konečně oblékl pod bundu tričko s dlouhým ruýkávem, to se to jelo.

Vkt.

Dojeli jsme do Milovic. Přesně podle předpokladu nejde ubytovnu najít normálním způsobem. Je zašitá za bytovkami. Ale našli jsme ji. A to přesto, že máme dvě mapy. Slepé mapy...

Dig.

Nějak se nám nedařilo tisknout mapy z internetího vyhledavače, mně se tisklo jen prázdná v rámečku, Digovi alespoň názvy ulic, ale také bez obrázků. Pro hrubou orientaci jsme tam něco dokreslili ručně. A nakonec jsme jí našli. Tu ubytovnu. Úf, ještě, že už jsme dorazili na místo, síly už byly dost a konce.

Jnk.

Pak jsme podle instrukcí vyzvedli na pokoji číslo 6 klíče, na pokoji č. 13 ubytovali kola a sami byli v pokoji č. 2. Tam jsme odvěkli bagáž a pustili se do večere. Největší spotřeba byla pití. Asi jsme utrpěli deficit během jízdy. A pak nějaký ten tohlík a salám atd. Přijeli jsme v půl jedenácté a za necelou hodinu zvolna usínáme v postelích.

Dig.

To bylo už tolik hodin?

Vkt.

No, v postelích, já jsme měla takovou natvrdlou pryčnu. Ale hlavně, že už ležím.

Jnk.

V noci mě pořád něco budí. Jednou jsou to sousedi, podruhé nějaký pes venku a hlavně – spíme vedle kotelny, oddělení jen sádrokartonem. A tak mě rozčiluje cvakání, chod čerpadla, tu a tam zapípnání... To je zase noc. Ale jinak dobrý...

Dig.

Tomu se říká profesionální deformace. Pro mě by to všechno byl jenom nějaký neznámý kravál. Byl by. Kdybych nespal jako nemluvně celou noc.

Vkt.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Milovice	41	2323	47	18,5	7 - 14

Ráno 4.10.sobota

Cíl: chaloupky ve skanzenu v Přerově nad Labem.

Slunce svítí, tepla taky trochu je, protivítr fouká, vše je v pořádku. Jede se dobře. Vrátili jsme se do Lysé po stejné silnici, která nás sem včera přivedla a pokračujeme do Přerova n.L. Není to daleko a tak za půl hodiny jsme tam.

Nejdříve jsme se zastavili v muzeu Moto velo na opačném konci náměstí než je skanzen. Pustili nás do dvora, kam jsme odložili kola. V muzeu samotném to bylo moc pěkné. Nás pochopitelně zajímala část s kolama. Některé věci byly úžasné. To je asi všechno co o tom řeknu. Zajedte se podívat sami. Dig.

MUZEUM MOTO & VELO PŘEROV NAD LABEM

MOTO & VELO MUZEUM PŘEROV NAD LABEM

**Stálá soukromá expozice historických bicyklů
a motocyklů z let 1885 - 1965**

Muzeum v současné době vystavuje více než 60 jízdních kol a 50 motocyklů s řadou unikátů, např. ucelenou sbírku předválečných motocyklů zn. ČZ, jízdní kolo „Slavia“

No. 001 vyrobené firmou Laurin & Klement v r. 1895 a řadu dalších technických zajímavostí a dobových doplnků.

Provozovní doba: denně mimo pondělí
Duben - říjen: 9 - 12, 13 - 17 hod.
Prostinec: 10 - 16 hod.
Pro hromadné zájezdy je možno dohodnout prohlídku kdykoliv. Bezbariérový přístup.

A tak to zase ne. Já o tom něco napíšu. Ne moc, ale něco přece. Třeba že tam měli celoodpružené kolo. Že to pro vás není nic mimořádného? Že máte takové doma? No, to nevím. Tohle bylo z roku 1928... Vkt.

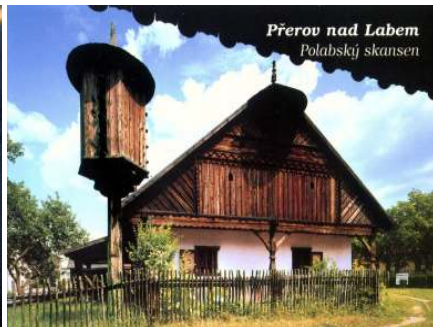
Jo, jo, moc zajímavá kolečka s různými technickými vychytávkami.

Akorát uvnitř měli trochu zimu.

Jnk.

*Po opuštění muzea jsme přešli do skanzenu a řádně jsme jim to prošmejdlili.
Dig.*

Polabské národopisné muzeum Přerov nad Labem

Rychlý pokrok v zemědělské výrobě, ale především převratné změny ve způsobu života venkovského obyvatelstva vedly během posledního půlstoletí k úplnému zániku tradiční české vesnice. Etnografové a památkáři se snažili v mezích svých možností tyto změny dokumentovat a alespoň něco z odkazu našich předků uchovat pro budoucí generace. Věděli, že ideálním řešením pro zachování zejména u památek lidového stavitelství je zachovat tyto objekty v prostředí v němž vznikaly a plnily svou funkci. To je však možné jen ve výjimečných případech.

Proto se koncem šedesátých let ujala myšlenka zachránit v několika českých regionech, kde k tomu byly podmínky, alespoň menší soubory vybraných objektů přenesením do "záchranných skanzenů" - specializovaných muzeí lidové architektury, národopisných muzeí v přírodě.

Prvním muzeem tohoto druhu v Čechách bylo Polabské národopisné muzeum v Přerově nad Labem, založené a otevřené v roce 1967. Na počátku jeho historie byla snaha pracovníků bývalého střediska krajské památkové péče a zejména tehdejšího konzervátora pro lidovou architekturu arch. Ladislava Štěpánka a pracovníků Polabského muzea v Poděbradech zachránit z oblasti středního Polabí alespoň několik typických ukázek lidové architektury, která rychle a nenávratně pod vlivem tehdejších poměrů mizela z našich vesnic. Právě v té době procházela generál ní opravou památkově chráněná tzv. "staročeská chalupa" čp. 19 v Přerově nad Labem a hledaly se možnosti jejího dalšího využití.

Bývala to panská kovárna, později přerovská rychta, v níž žili v minulých stoletích místní kováři a rychtáři Bělíkové. Populární "česká chalupa" na Jubilejní výstavě v Praze roku 1891 inspirovala majitele přerovského panství prince Ludvíka Salvátora z toskánské větve Habsburků k tomu, že starobylé stavení v sousedství zámku nechal po roce 1895 vykoupit a podle vzoru "české chalupy" upravit. Pověřil lesního Antonína Míška, známého svým zájmem o přírodu, archeologii a národopis, aby chalupu zařídil památkami získanými v Přerově a okolí. Roku 1900 byla "staročeská chalupa" vybavena malovaným nábytkem a různými předměty z domácnosti a vitrinami s nejrůznějšími sbírkami a zpřístupněna veřejnosti. Do sousedství chalupy se dostala ještě stará rumpálová studna a dřevěná zvonička a tak vlastně vzniklo první regionální národopisné muzeum ve střední Evropě. "Staročeská chalupa" bývala pak pravidelně otevřena o poutích a místních slavnostech. Ochotně ji otevřeli na požádání každému zájemci. Jak svědčí vzpomínky pamětníků, těšila se velké pozornosti. Za okupace však musela být vyklizena pro dočasné ubytování obyvatel z nedalekých vysídlených vesnic a sbírky převzalo muzeum v Českém Brodě.

Po osvobození zůstala chalupa prázdná a zdejší národní výbor ji využíval jen příležitostně pro různé osvětové akce. V roce 1967 se "staročeské chalupy" ujalo

poděbradské muzeum a umístilo do ní část svých bohatých národopisných sbírek se snahou dokumentovat tu národopis středního Polabí. "Staročeská chalupa" byla slavnostně otevřena pro veřejnost 27. dubna 1967. Selskou světnici zaplnil opět vzácný malovaný polabský nábytek a černou kuchyní staré kuchyňské nádobí a náčiní. V dalších místnostech chalupy byly současně instalovány expozice tradičního polabského zemědělství, domácího textilnictví a lidového oděvu, lidového umění a lidového stavitelství v Polabí. Starou roubenou studnu, která se nedochovala, nahradila studna přenesená z Nymburka. Místo zaniklé zvoničky se objevila jiná, pocházející z nedalekých Kozovaz. Před průčelím "staročeské chalupy" byla oplocena "babiččina zahrádka" a osázena různými druhy koření, užitkových a léčivých i okrasných rostlin. Z Budiměřic byla do muzea věnována pěkná pololidová barokní plastika sv. Jana Nepomuckého a ze švestkového sadu od čp. 7 z Břístve u Rožďalovic byla přenesena jedna z posledních dochovaných sušáren na ovoce. Tím začalo muzeum plnit i svou záchrannou funkci a komise, ustanovená z našich předních odborníků v oblasti lidové architektury v roce 1968 průzkumem sběrné oblasti vybrala a vytipovala další vhodné objekty pro záchranu a rekonstrukci v muzeu. Výsledkem její činnosti byl i plán dalšího rozvoje a návrh na zřízení ochranného pásma kolem muzea.

Dále jedeme do Nymburka. Zase to není daleko. Jsou dvě věci, kvůli kterým tam jedeme: 1. nocleh v ubytovně a 2. Janka jede dělat bruslařské testy na svoje rozhodování. Tak vpřed.

Zvolili jsme cestu podél Labe. Víím o ní, že je pěkná a teď, když sem podzim chrstnul pár zásobníků barev, bude to na ní jistě úžasné. Vydali jsme se k ní. Viktor říkal, že existuje spojka mezi onou cetou a námi. Je prý trochu terénem, ale hlavně mimo silnici. Tak jo, použijeme ji.

Opravdu se povedlo dojet úplně mimo silnice až k Labi. A dál už není kam uhnout a tak si užíváme lehkého terénu, pěkných scenérií, svitu slunce a ubíhajícího času. Zastavili jsme v místě, kde je chatová skrumáž a Janka nám vyprávěla, jak tady prožila kus dětství a jak to tu vypadalo dřívávějc.

Dig.

Přímou u Labe totiž měla jedna z mých babiček s dědou malou chatičku, kam jsme jezdili, když jsem byla malá. Tak to byl takový návrat do dětství. Nebyla jsme tam už celá léta, malá chatička je nahrazena větší a hezčí. Ale je tu pořád hezky.

Jnk.

Vydržel bych ji poslouchat ještě dlouho, ale už musíme jet.

Dig.

To ti věřím, já ji totiž taky poslouchám, resp. poslouchal moc rád.

Plř.

Při další jízdě shledala, že některé objekty, které má v paměti dosud existují, a že jsou v překvapivě dobrém stavu. Pokračujeme v jízdě. Kolem je to stále pěkné, barevné, až jako kdyby malované, na jízdu ne moc náročné. Ale začíná se ozývat hlad a nedostatek času. Hlad jsme zahnali pitím a čas doháněli zvýšenou rychlostí. Před Nymburkem jsme projeli kolem parkuroviště, kde probíhaly nějaké koňské závody. Škoda že tu není Jana. Ta by to jistě dovedla ocenit. My jsme jen chvíli koukali a poslouchali a pak jeli dál.

Před Nymburkem už vyloženě ženeme. Janka má na oběd a přesun na zimák 35 minut. Doptali jsme se na hospodu, dojeli k ní, zaparkovali a v lokále se posadili ke stolu. Jance pak přinesli objednanou polévku a po jejím pozření nás opustila.

Dig.

Ach jo, zase je to ve fofru a zase už mi ubývají síly. To jsem zvědavá na ty výkony na ledě.

Jnk.

Já s Viktorem máme objednané normální jídlo. A vůbec nespěcháme. Máme dvě a půl hodiny, pro které není využití. Tak dlouho budou Janku trápit na ledě a nutit ji, aby splnila kritéria pro pokračování v dráze rozhodčí.

Po jídle si jen tak u piva povídáme a za hodinu a kousek volala Janka, že je hotovo a za 15 minut se sejdem. Jo, pěkné, ale takhle rychle nedokážeme zareagovat. Zbývá nám půl piva a pak odchodové činnosti.

Dig.

Jako psychická příprava na jízdu, kontrola místních sanitárních zařízení a tak...

Než jsme se vyhrabali z hospody, byla Janka na parkovišti.

Dig.

Já jsem svým ostržízím zrakem bezmála pěti dioptrií zjistil, že mi chybí má dobrá dvoulitrová limonáda. Nějaká sketa mi jí čórla. To jsou lidi. No, stejně to byla chemie, snad to někomu zachutnalo.

Vkt.

Ted' chceme najít ubytovnu. Podle všeho to nebude složité.

Dig.

Čekala jsem chvíli u zímáku a po dalším kontrolním telefonátu se vydala klukům naproti. Našla jsem je až u té hospody, ale už seděli na kole. Původně jsme laškovali ještě s tím, že zajedeme na Slavníkovce, ale pak už se nám nějak nechtělo.

Jnk.

Naladili jsme směr a vyjeli. Kousek dál měli obchodák. To je důvod k zastávce, protože to chce nákup. Nějak jsme vyžrali zásoby a to ještě dnes dorazí Plašan, který bude bezesporu chtít zítra s námi snídat.

Dig.

To zní, jakoby vy jste nic jíst nechtěli.

Plš.

Tak, hotovo, jedeme dál. Najít ubytovnu opravdu nebylo složité. Ale smířit se s tím, do čeho jsme to zase vlezli ano. Budova je dvoupatrový panelák v přízemí s hospodou. Přesněji s výčepem. Uvnitř je to potlučené, poničené a bordel. Odstrojili jsme kola, zamkli je ve vestibulu a šli do druhého patra k našemu pokojíku. To celé za zájmu a přihlížení místních obyvatel. Otázka je co jsou zač. Cikáni? Rumuni? Ukrajinci? Vietnamci? Nebo jejich kombinace? Nelíbí se mi tu.

Dig.

No, co to bylo. Myslím že cikáni. Když se jich na nás z vedlejší místnůstky přes skleněné dveře a stěnu koukalo asi deset, polil mě ledový pot. A sakra.

Vkt.

Po otevření dveří do pokoje číslo 10 je dost šokující pohled. Především tu není klika. Dig.

Jako v blázinci.

Vkt.

Dále je pokoj pro osm lidí. Nábytek byl moderní před 40ti lety a zatím drží pohromadě. Je tu televize. Poněkud rozebraná, ale věřím tomu, že funguje. Do jedné z postelí ústí vodovodní kohoutky. Koberec byl naposledy uklizen tak před pěti lety. Okna jsou vyklápěcí a některá nejdou zaklopit. V mrazu bych tu spát nechtěl. Dig.

No, můj první dojem byl, že bych tu nechtěl spát ani za tepla.

Vkt.

No, to je opravdu dům hrůzy. Na chodbě nějaká cikánka myje v latoru nádobí. A to jsme ještě neokusili záchady. No, to je teda síla.

Obsadili jsme postele a vyrazili pěšmo na večeri. Zjišťujeme, že zde žijí vesměs veselí lidé s netradičními nápady. Založit rockovou hospodu by asi uměl kde kdo, ale podívejte se na obrázek.

Další pěkný obrázek jak malovaný je plán objektu nějakého výrobního závodu.

Kromě toho tu mají vodorovnou doptavní značku podélná čára přerušovaná v délce necelých 100 metrů. Jinak je silnice bez značení.

A jako čtvrté, co je malované, je reklamní tabule.

Jenomže tohohle se nenajíme. Nejbližší hospoda je zase jen výčep. Nejbližší místo, kde nám byli ochotni uvařit, byla čínská restaurace s českou obsluhou. Měli věci dost dobré a hodně. Taky tam měli teplo a příjemno. Objednali jsme si a za pár minut nám ro přinesli. Slušné. A přesně v momentě, kdy Janka začala mít potíže s množstvím, přijel Plašan. Tedy ti to mají načasované. Dig.

No právě. Už, už jsem se těšil na přídavek, Janka mi ho už taky avizovala, když přišel Plašan... Nevadí, byl jsem stejně najedený. Vkt.

Vařili opravdu skvěle, po polední polévce jsem měla docela hlad. Ale když mi přinesli moji kachnu s ananášem, tak to byla porce minimálně pro dva. Jnk.

Ano, přijel jsem a konečně jsem se setkal nejenom se svou ženou, ale i zbytkem výpravy. Do jídla, které už Janka nemohla, jsem se pustil s chutí, jenom jsem měl takový divný pocit na těle. Asi to bylo tím, že v té čínské restauraci jsme byli sami. Plš.

Dojedly jsme a vydali se na cestu do ubytovny s příznačným názvem „Na konci“. Byla už tma a dost zima. Dig.

Ai taky to bylo pěkně daleko. Jnk.

Příchod na ubytovnu byl poznamenán dalším zděšením. Z naprosto příšerného záchoda nám teče naproti voda. A smrad je strašný. Přebrodili jsme a hurá na pokoj. Dig.

Já jsem si tento kulturní a sociální zážitek nechal ujít. Snad jsem nepřišel o moc. Vkt.

Nějak mi připadá, že to tu není od jeho opuštění lepší. No nic. Zalehli jsme, odbrzdili láhev vína, které mělo být na svařák, ale zase nebyla nádoba, ve které nápoj ohřát. K tomu jsme zobali všechny možné pochutiny. K tomu nám Plašan četl z knihy „Babinec“. Je to pěkné, ale já jsem odpadl ještě během první kapitoly... Dig.

No, abych řekl pravdu, tak jsi nebyl sám. Chvilku jsem zase četl do větru. Plš.

Plašane omlouvám se, ale já ještě dřív... Vkt.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Nymburk	34	2361	37,7	15,9	9 - 17

Ráno 5.10. neděle

Ještě za tmy se někdo klepáním na dveře pokoušel vzbudit nás a hlavně asi vzbudit naši pozornost. Marně. Já jsem klepání zaregistroval, ale vyhodnotil, že se mě netýká. Pak nastal kolem zvýšený hluk a pohyb. Po nějakém čase je zase klid. Dig.

Já jsem náhodou to klepání taky zaznamenal, každopádně jsem ale měl pocit, že to není na naše dveře. Stejně bych ale neotevřel, kdoví co by na mě baflo. Jestli nějaké strašidlo nebo nějaká menšina. Vkt.

Už za světla mě probudila skutečnost, že je třeba jít za roh. Dlouho jsem se pokoušel přesvědčit vnitřnosti, že se nikam nepůjde. Vybavil se mi totiž děs spojený se zdejším WC. Avšak jsou věci, kterým nejde poručit a tak jsem se vydal na cestu. Ano, pořád je to hrozné.

Po návratu už nemůžu usnout. A tak nechávám průběh volně tékajícím myšlenkám. Třeba o nové palubě a nutných opravách kola, o lidech kolem kol, o tom, proč vlastně Hanka nevyjela, o tom, co budu v nejbližších měsících muset udělat, o pracovních záležitostech, které čekají na moje řešení, o věcech rodinných a zpět ke kolům. Přesněji k tomu, že není hotová návratová trasa. To už je tolik světla, že si beru mapy a koukám kudy na to. Není to složité: Nymburk, Píсты, Sadská, Milčice, Tatce, Skramníky, Chotouň, Chrástány, Lipany, Hříby, Vitice, Chotýš, Syneč, Přistoupim, Tuchoraz, Tismice, Limuzy, Přišimasy, Škvorec, Květnice, Sibřina, Koloděje, Dubeč a dál po východní návratové.

Dig.

Tak v době, kdy jsi přemýšlel nad vším okolo tebe, jsem já přemýšlel nad tím, co bude s Jankou. Myslel jsem si, že jí výprava pomůže a nabere tolik potřebné síly. Už se mi totiž delší dobu zdá, že něco není v pořádku.

Plš.

Za minutu osm se vzbudil poslední spáček Janka. Velmi neochotně se hrabeme z postelí a balíme a připravujeme odjezd.

Při ohlédnutí se potvrzuje, že je to tu opravdu hrozné.

Snesli jsme bagáž, odvázali kola, nastavili je a Viktor zjistil, že má zase prázdné zadní kolo.

Dig.

Ve skutečnosti mě na prázdné kolo upozornil jeden ochotný občan tmavé pleti, který nám i šel otevřít dveře. Jen, jestli nebyl ochotný až moc... Vkt.

Opravdu se nějak nedaří. A co hůř, při opravě zjišťujeme, že nás okradli o všechny pumpičky! Mimo to Viktorovi ukradli dvoulitrovku se zbytkem limonády před hospodou, kde jsme včera obědvali. Závěr? Nymburk je plný zlodějů!

Dig.

No, to snad není možné. Na druhou stranu, budme rádi, že nám zůstala kola. Ale byla dobře svázaná. I tak na nich šlo natropit mnohem více škod. Tak honem pryč odtud.

Jnk.

Po opravě a nahuštění kompresorem jedeme.

Dig.

Já jsem ještě zjistil, že se mi nějak podezřele hýbe zadní kolo. Prý to je povoleným výpletem. Vkt.

Sjeli jsme k řece a podle ní dojeli směrem do centra k mostu. Svítí slunce, trochu hřeje a až k mostu máme vítr v zádech.

Ovšem za mostem se všechno mění. Pořád je to tu pěkné, to ano. Ale vítr je teď proti. A tak vynakládáme docela dost sil na jízdu rychlostí 15 km/h. Po chvíli jsme opustili stezku vedoucí podél řeky a vydali se na silnici. Držíme se trasy a nebýt toho větru, jelo by se výborně. Tu a tam děláme zastávky na občerstvení a pomalu v nás doznívají stopy po hrůzách z poslední ubytovny. Příroda kolem je podzimně zbarvená, svítí slunce, vítr fouká. Jedeme, kocháme se, sem tam někdo pronese nějaký žertík, hraje nám k tomu hrajetko a na Jance začínají být vidět stopy únavy. Patrně to souvisí s ohromným pracovním nasazením posledních týdnů, ne úplně zdařilou nocí na věrejšek, věřejším bruslením a také nocí na dnešek. Viditelně má té regenerace málo.

Dig.

No jo, pořád. Asi je to tak.

Jnk.

To mě mrzí. Na to by to tedy asi chtělo lehokolo, dvoukolo nebo žádné kolo.

Vkt.

Dojeli jsme až do Lipan kousek pod mohylu – památník jedné z našich nejslavnějších národních proher. Tady Janka odpadla úplně. Zastavili jsme na návsi, Janka ulehla na lavičku zalitou sluncem a přestala se hýbat. Již dříve jsme řešili problematiku jak odlehčit jejímu zavazadlovému prostoru. Teď to mám. Tím, že ležtí a nevidí na kola, jsem využil příležitost, kdy nebude prskat, bublat a nadávat a v tichosti jí odpojil nástavbu, kde měla věci na bruslení a připojil ji k sobě.

Dig.

No co to, toto? Tak ne jenom v Nymburce, už i v Lipanech ☺.

Jnk.

K záměně došlo skutečně nenápadně, nevšiml jsem si jí ani já, i když jsem na lavičce neležel, naopak jsem stál pár metrů od Diga. Dig se asi minul povoláním, to by bylo na nějakého eskamotéra nebo dokonce zloděje.

Vkt.

Později se to ukázalo být geniálním tahem. Nejen, že bylo odlehčeno Jance, ale moje Mašinka se konečně stabilizovala a jela „normálně“. Jde totiž o to, že jsa dobytčetem

lenošivým, zvykl jsem si využívat hmotnost a hlavně setrvačnost ve svůj prospěch. A zcela paradoxně se jede proti větru lépe s naloženým kolem. Lehké poryvy větru vůbec nemají na jízdu vliv...

To vědět v Dánsku, tak si dám do bágglů cihly.

Dig.

Vkt.

Janka nabrala trochu sil, sama vstala, trochu se pozastavila nad tím, že tu mizí nástavby a pak se společně s námi vydala do prudkého kopce k mohyle.

No, sil moc neměla. Bohužel při pokusu o pomoc tlačení jsem „dostal přes ruku“. Jsem přesvědčen, že by si někteří, a zvláště NĚKTERÉ měly uvědomit, že nechat si drobně pomoci neznamená osobní prohru, ale třeba prozíravost pomáhajícího v tom, že síly ušetřené teď se určitě budou hodit později!

Dig.

Mám dojem, že teď už se bude snažit mnohem častěji.

Plk.

To je ta všeobecně známá ženská ješitnost. To my chlapi nemáme ☺.

Vkt.

Zastavili jsme u mohyly. Jsme tu sami.

Celou jsme ji obešli, prohlédli si ji, přečetli pamětní desky,

přelouskali ne příliš povedenou tabuli s detaily o bitvě samotné a okolnostech, které ji provázely, odpočinuli si na sluníčku a vydali se zase kousek dál. Dig.

Mohyla a zejména cedule na ní, většinou z doby první republiky, byly dojemné a poučné. To ta cedule nesla, podle mého názoru, zřetelné známy doby svého vzniku - po sametové revoluci. Připadalo mi z toho, že vykládá dějiny jinak. Vkt.

Nejbližší cíl jsou Vitice a hned za nimi Chotýš. Prvně jmenované jsou zajímavé jen tím, že jde o křižovatku dvou cest. Ovšem poněkud složitější. Druhé jmenované je pozoruhodné trvalým bydlištěm mojí matinky. Nejedeme tudy náhodou. Mám v zadání, že ještě před zimou je třeba něco udělat s místním venkovním rozvodem vody. A protože mám plán tak plný, že se sem do zimy nejspíš nepodívám, využiju příjezdu, vyvrátím 8 dř, zašroubuju 8 šroubů, ostatní, zejména Janka, si odpočinou u čaje, a za půl hodiny pojedeme. Dig.

Plán jistě důležitý, jen by bývalo nebylo špatné o tom říct i ostatním. Hlavně Plašan byl trochu zmatený co se tady děje... Vkt.

Zastavili jsme u baráčku. Po zazvonění nás přišla přivítat zvířata. Dva psi a dva kocouři. Teprve na konci ceremoniálu měla šanci matinka pronést pár uvítacích slov. A jak to všechno dopadlo? Skoro jako vždycky. Z osmi štouků se nakonec stal seznam prací na papíru formátu A5 a moje lehké popracování, v zaměstnání celé naší čtveřice na dvě hodiny. Pravda, dostali jsme oběd, ale jak je vidět, je matinka výbornej manager... Dig.

Tak to mohu směle potvrdit, takhle řídit lidi a práci bych asi neuměl. Vkt.

Odjíždíme.

Mám vymyšlenou trasu, která bude krátká a pohodová. Kromě jednoho záškolbrtu, který bude reprezentovat skoro slánění do hlubokého údolí a pak zase vylezení nahoru. Zatím jsme schováni před větrem v porostu a údolíčkách. Po zdolání propasti odpočíváme a trochu měním strategii. Původní trasa je krátká, ale v otevřené krajině a je reálná šance, že nedojedeme vlivem foukání silného protivětru. Na mapě a v paměti jsem vyvolil jiné řešení. Bude to o kousek delší, taky trochu do kopců, ale za větrem. Rozjeli jsme se. Jen chvíli jsme byli na větru a zdálo se mi, že jsem se rozhodl správně. Janka sice jede, ale ten prívítr by ji udolal. A tak se pohybuje odpoledním sluncem zalitými údolíčky, vyjíždíme kopečky, trochu i odpočíváme, kolem je to podzimmě krásné, jedeme pomalu.

Dig.

Plán to byl jistě Bohulibý, v tuto chvíli hlavně Jankylibý... ale já, jedouc vzadu vzhledem k pomalu ucházejícímu kolu, jsem to nechápal a protože jsem nebyl informován, tak jsem se ve svém soukromí i značně vztekal.

Vkt.

Bohužel poslední manévř ucuknutí před větrem už Janka neustála. Projeli jsme Úvaly a mířili na Zeleneč a pak jsem chtěl východní návratovou. Jenomže Janka už vůbec nemůže. Zastavili jsme u pumpy a odpočívali. Trasa doznala poslední změny. Projedeme asi tak tři kilometry Klánovickým lesem na nádraží Klánovice a pojedeme domů vlakem. Na tento přejezd se Janka ještě cítí.

Dig.

Tuhle geniální variantu jsem vymyslel já. Co já... JÁ.

Vkt.

Fakt sorry, že jsme nedojeli až do Prahy, ale síly se propadly trvale na nulovou hodnotu. Do Prahy zbývalo cca 20km a to bych asi opravdu nedojela. A když, tak za cenu úplného vyčerpání.

Po odpočinku jsme zapadli do lesa a po třech kilometrech z něj opravdu vyjeli na nádraží. Vlak nám jede za 20 minut. Sedli jsme si na lavičku a začali konzumovat mňamky a zapíjet je studenými věcmi ze zásobníků. A jak Janka nabírala síly, narůstala i trochu zábava.

Projelo několik vlaků. Všechny zastavily. Ale mimo nádraží. Nemít kola, dalo by se nastoupit... Konečně přijel Slon. Zase ne? Tak dobře, pro ty, kteří pořád nechápu – City Elephant. Paníák nové generace.

Dig

A také nových cen, prý stojí 200 miliónů.

Vkt.

Nastoupili jsme, zabezpečili kola a slezli se v nejpřednější části vlaku určené pro cestující. Janka viditelně okřála. Bude to potřebovat. Z Masaryčky nás čeká strhující závěr – jízda přes park do kopce.

Dig.

Ále ten už znám, ten jsme jeli tisíckrát, a navíc je už úplně poslední.

Jnk.

Ted' se vezeme, povídáme, probíráme ubytovny, o té první vyprávíme Plašanovi, je tu teplo, Jance se zavírají oči...

Dig.

A tady jsem si říkal, že je vše v pohodě. Byl jsem strašně moc rád, že je Jance líp a tak jsem souhlasil s tím, že pojedu domů pro Almáčku, abych Janku odvezl domů. A co se ve vlaku vymyslelo, tak se taky stalo.

Plk.

V Libni přišla průvodčí. Chtěla prachy za kola a vidět naše tramvajenky. Oboje z nás úspěšně vyrazila. Stačilo pár minut a bylo to zadarmo. No nic.

Dig

Jo, to je pech. Kola jsme ale taky mohli zamlčet...

Vkt.

„Praha – Masarykovo nádraží, prosíme vystupte.“ No tak jo. Vylezli jsme před nádraží a Plašan nás opustil. Jede rovnou domů a pak přijede autem pro Janku a její haldu věcí. My ostatní se vydáváme na závěrečnou pouť. Janka už nemůže, Viktor má zase prázdné zadní kolo a k tomu zle povolený zadní výplet.

Dig.

Kdo umí, umí.

Vkt.

Ale musíme dojet. Pod kopcem to Viktor vzdává a jde pěšky.

Dig.

Nakonec se mi kola zželelo, tak jsem raději slezl a šel pěšky. Stejně jsem šel rychleji než jeli Dig s Jankou. Vkt.

Janka statečně jede až nahoru. Vydrželo jí to až na roh ulic Čerchovská a Krkonošská. Tam odpadla a museli jsme zastavit. Jsme 150 metrů od cíle... a vynášení kol a bagáže do druhého patra. Pět minut odpočinek a už jsme tu. Kola jsme vyvlekli s Viktorem, bagáž ve výtahu pohlídala Janka. Doma na nás čekala Hanka a spolu s ní i kotel čaje. Nastalo vybalování a přebalování a ostatní cvrkot. Konečně je vše hotovo a sedli jsme si k hlavnímu počítači a prohlíželi fotky. A je tu Plašan. Uchopil Janku, její bagáž a s tím vším odchází k autu. No a to je vše.

Líbilo se mi to, ALE!!! Janinko!!! Květinko!!! Vážně se zamysli nad tím, že i ženská má nějaké hranice výkonnosti. I když vydrží více než chlap, musí aspoň sem tam odpočívat!

Jo, to s tebou naprosto souhlasím.

Viktore, děkuji za účast, Plašane, oceňuji, že ač jsi také časově velmi vytížen, našel sis den a kus na projížďku s námi.

No jo, no jo, také jsem jel rád. Bylo to pěkné, bude na co vzpomínat. I na tu menšinu a moji pumpičku. Vkt.

Ale jo, nakonec to bylo hezké, i když kombinálně i energeticky (v druhé obytné i esteticky) náročné, počasí více než luxusní, oproti předpovědi. A krajinka moc pěkná, malovaná. Díky všem. Jnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	45,5	2428	66,8	15	10 - 14

Celková technická data:

Účast
Oficiálně priznaná
kilmetráž
Příště

Čtyři zmalovaní...:Dig, Viktor, Plašan a Janka.

152 km
Vořechová

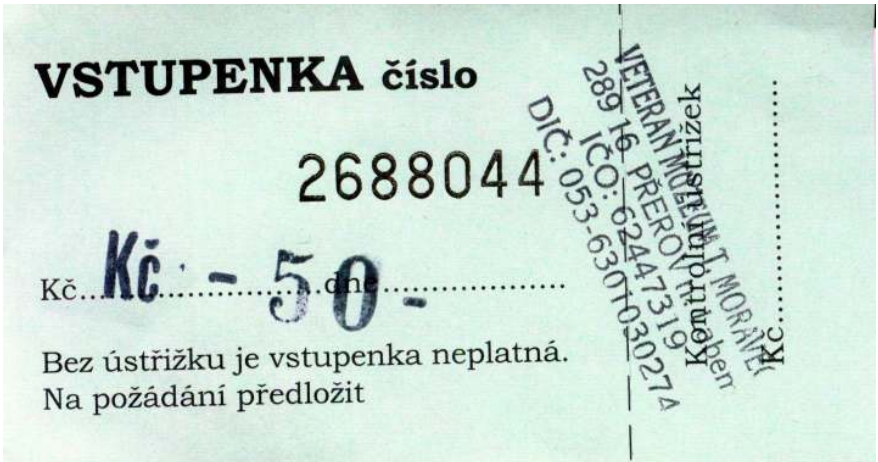
Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Lysá n.L.	Lipany
Praha Žižkov	Přerov n.L.	Chotýš
Praha Satalice	Kolem Semice	Přistoupim
Radonice	Kolem Hradištko	Tismice
Svémyslice	Kolem Písty	Mrzky
Zápy	<u>Nymburk</u>	Hradešín
Brandýs n.L.	Písty	Škvorec
Sojovice	Sadská	Úvaly
Lysá n.L.	Skramníky	Klánovice
<u>Milovice</u>	Chrást'any	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Trn), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plašan (Plk), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Jafa (Jaf) Michal (Mch) Jan VI. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

© Hell´s Tour club 2008
kolektiv autorů:
Dig & Plš & Jnk & Vkt.

Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz